

Proč jsem napsala své knihy? Proč jsem jednoho klidného zimního večera usedla do oblíbeného křesla a místo rozečtené knihy vzala do ruky blok a propisku? Ten večer asi z náhlého popudu, pominutí smyslů chcete-li, možná záblesk myšlenky prchavý jak vůně ranního rozbřesku. Dokonce jsem nepopadla blok a propisku doslova, ale hodnou chvíli lítala po bytě a sháněla cokoli, ČÍM a NA CO by se dalo psát. A kam jsem se od té doby posunula, si můžete přečíst na blogu. To už je úplně jiná kapitola. Kde se tedy vzal ten prvotní impuls, to pohlazení múzou? Co způsobilo, že můj mozek chrtil první odstavce Panenky tempem, kterému ruka nestačila a mít v tu chvíli počítač, než bych vyťukala slovo, zapoměla bych celou větu? Nejde o příběh, ideu, leitmotiv... ten Evin jsem v různých variacích nosila v hlavě patnáct let bez nutnosti ho napsat. Jde o PŘÍBĚH, který předchází PŘÍBĚHU. Příběh, který mi to křeslo zanášel pořád novými a novými skutečnostmi, nápady, starostmi, problémy i průšvihy a dlouho mi nechtěl půjčit lopatu, abych se jimi prokopala. Křeslo pak oprášila, nablýskala a slavnostně se posadila s hlavou soustředěnou, myslí klidnou a rukou pohotovou. Pořád mi pořádkem chystal další a další terče a ponoukal mě, ať natáhnu luk. Jsem totiž Střelec. Věrná svému znamení nejdřív střílím a pak přemýšlím. I když rány mimo terč bych mohla počítat pomalu na tuny, nemám-li nějaký v dohledu, najdu si ho sama. Takže další zdržení. Chápete? Jak to, že jsem najednou našla to křeslo uklizené a naleštěné? Únava materiálu? Moje nebo toho křesla? Možná to bylo docela jednoduché. V jedné mikrosekundě mi došlo, že pro změnu můžu nechat otloukat hlavu a bušit do zdi taky někoho jiného. Že mám tu moc! Že odted' nechám celý

ten PŘÍBĚH žít někomu jinému. Postavě, která je jen a jen moje, protože jsem ji stvořila. A jsem to já, komu bude skládat účty! A možná se mi - tentokrát se vši naléhavou urputností - vrátila touha po svobodě...

Na začátku byla normální malá holka, která chtěla žít život, o kterém snila. Babička ji přivedla ke knihám a ona si je zamilovala. Zpočátku pro ni byly součástí reality, ale čím víc ji okolnosti vnucovaly pravidla a braly svobodu, tím víc jejich prostřednictvím unikala ze skutečnosti. Žila příběhy těch, o nichž četla, a svět jí pak připadal snesitelnější. Snadno vyměnila realitu za sny, a když jí začal osud klást první nástrahy, nebyla připravená. Příběhy, které četla, ji nenaučily mazanosti, vypočítavosti, lstivosti a bezohlednosti. Dívky o ni nestály a kluků se styděla. Mezi dětmi neplatilo, co se dočetla v knihách. A ona najednou potřebovala cítit, že patří mezi ně, že ji berou a pomohou snášet nespravedlivosti světa. Musela si je nějak získat! Ale jak? Jak jinak než být lepší než oni? Drzejší, smělejší, mazanější, lstivější a ...víc provokovat, hlavně autority. Když máte potřebné nadání, jen dočasně potlačené cizí vůlí, jde to snadno. Když se však vydáte násilím a křečí všanc tomu, co je vám bytostně protivné nebo se dokonce hnusí, páchne to průšvihem. Ty však nejsou zadarmo a tak začala platit. Účty rychle smázly sny o životě mezi knihami a studiu na vysoké škole. Nakonec se staly natolik pevnou součástí jejího myšlení, že často vyťahovala peníze dřív, než nakoupila. Léta ubíhala, příběhem se táhly odlišné dějové linky a zápletky byly na hony vzdálené těm, které si kdysi vysnila. Časem zjistila, že opovrhovaného největší krajíc a že si ho vydatně maže máslem sama. Opakované stereotypy otráví ducha, ale on se nevzdává snadno. Když mu přistřihnou křídla, chytře usoudí, že přetvářky a křečí už bylo dost. Nudy jakbysmet, a tak jí vrazil do rukou knihu.

Dospělá žena dočetla. Po chvilce váhání roztrhala všechny účty a zavřela peněženku.

Něco bylo jinak! Ano, přesně si vybavuji svoji ruku oblbnutou letitou rutinou, jak se chystá smést ten sajrajt aspoň na stranu, když už ho nedokážu zlikvidovat. Stačí kousek, abych si mohla sednout a číst... Cože? Že by se mi po dlouhé době zase něco zdálo? Ale já přece nespím! Zírala jsem na vypulírovaný sedák křesla zmatená a totálně rozhozená.

„Pojď sem,“ opakoval tím svým neodolatelným tónem, který znala, a zabíral na ni. Zvedla se a posadila se mu na klín, jak chtěl. Objal ji oběma rukama kolem pasu a lehce ji houpal. „Mám plán,“ začal, „Chci, abychom za pomoci těch hovad, jak říkáš, splatili celej ten úvěr...“

Ale tohle až ke konci... začít musím jinde, ...na ZAČÁTKU. Kde mám sakra ten blok? Najde se v téhle domácnosti taky něco na psaní... propisek halda, jen jestli některá...